

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. III. Actu obtinens beneficium parochiale (habuisse non sufficit)
potest à quolibet eligi per Jubilæum vel Bullam Cruciatæ, absque ulteriori
approbatione, etiam extra proprium Episcopatum. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

posse sequi sententiam minus probabilem, & suspendere furem, qui probabilis innocens est, dummodò probabiliter sit nocens; de qua controversia nolo hic disputare; sed, ut progrediamur in materia principali, quæro primò; utrùm Parochus possit à quolibet eligi per lubilæum, vel Bullam Cruciatæ, absque ulteriori approbatione? Secundò; an sufficiat habuisse beneficium Parochiale? Respondeo ad utramque quæstionem:

CONCLUSIO III.

Actu obtinens beneficium parochiale (habuisse non sufficit) potest à quolibet eligi per lubilæum vel Bullam Cruciatæ, absque ulteriori approbatione, etiam extra proprium Episcopatum. Approbatus pro certo genere personarum, v. g. virorum, non potest ab aliis eligi; si pro uno loco, nequit eligi à subditis alterius loci.

neat eadem prudentia & scientia, cessat idoneitas in actu secundo, v. g. si approbatio data fuerit cum limitatione certi temporis; consimiliter dico, cessare idoneitatem in actu secundo, cessante beneficio parochiali.

Nec hoc absurdum est: quia nunc amplius non habet curam animarum, ratione cujus necessaria erat ei potestas absolvendi à peccatis in foro sacramentali; ergo nil mirum, si cum officio simul expiret non solum potestas ordinaria jurisdictionis, ut clarum est, sed etiam potestas delegata, tam in actu primo, quam in actu secundo; nisi accesserit ulterior approbatio Episcopi.

Nonne Episcopus, tamen sine causa non possit tollere approbationem Parochi, manente beneficio, potest tamen illum cum iusta causa suspendere ab executione officii pro certo tempore; immo pro semper? Quò utique facto, talis Parochus non posset eligi per lubilæum, vel Bullam Cruciatæ, sine alia approbatione Episcopi; ergo similiter, si ex iusta causa non solum suspendatur ab executione officii, sed etiam absolute suo officio privetur. Atque hæc est communis sententia, à qua non absque periculo invalidæ Absolutionis receditur.

Interim oppositam sententiam teste Dia. p. 1. tract. 11. resol. 8. docent Rodrig. in addit. ad Bull. §. 9. n. 4. Villalobos in Sum. tom. 1. tract. 27. claus. 9. §. 1. n. 4. ubi sic ait: Beneficiarius, qui habuit beneficium curatum & renuntiavit, debet iudicari, secundum sententiam magis probabilem, quòd potest esse electus per Bullam, quia renuntiare beneficio, non aufert seu impedit approbationem. Hæc ille. Eandem sententiam Ioan. de la Cruz in direct. consc. p. 2. de Pœnit. q. 5. dub. 8. Concluf. 4. probabilem vocat. Sed nostram Villalobos supra tract. 9. diff. 55. n. 5. vocat magis securam, & ideo præferendam.

Præcipua difficultas huius Conclusionis est; an Parochus possit eligi ad audiendas Confessiones extra propriam Diocesim. Non dico, extra propriam Parochiam; quia hoc Omnes admittunt, & consuetudo satis declarat id esse validum & licitum; sed, extra propriam Diocesim, quod Aliqui negant apud Dia. supra, quia, inquit, in Bulla solum Pontifex facit mentionem de Confessario approbato ab Ordinario; & ne verbum quidem de illo, qui obtinet beneficium parochiale. Deinde, quia habens tale beneficium, non potest oves alienas audire, sine licentia proprii Parochi.

Sed si hæc ratio valida foret, ut bene notat Suarez Disp. 28. Sect. 4. n. 16. probaret, etiam intrâ eundem Episcopatum non censeretur idoneum pro toto Episcopatu, qui in eo habet parochiale beneficium, sed solum pro sua Parochia, quod planè incredibile est; aliàs quid oportet-

59. Non est absurdum quòd est. Iam beneficium parochiale cesset potestas absolvendi.

60. Oppositam sententiam docent Rodriguez & Villalobos.

Ioan. de la Cruz.

61. An Parochus possit eligi ad audiendas Confessiones extra propriam Diocesim?

Ratio duplex sententie negantis.

62. Rejiciunt secunda. Suarez.

56. An Episcopus possit...
57. Non sufficit habuisse beneficium parochiale.
58. Objectio.

Solvitur

oporteret Concilium illam exceptionem facere? Quis potest dubitare, an Pastor debeat ceteri idoneus ad proprias oves audiendas? Quod autem non possit audire oves alienas, absque licentia proprii Parochi, non est defectu approbationis seu idoneitatis, sed defectu jurisdictionis.

Quod ergo hic queritur est; an possit accipere jurisdictionem per delegationem proprii Parochi; aut certe per Iubilæum vel Bullam Cruciatæ eligi ab alienis ovibus, sine licentia proprii Parochi, præsertim extra propriam Dioccesim. Nam intrâ eandem Dioccesim, videtur esse extra controversiam; quia, inquit Suarez supra, Conc. Trident. ad minimum æquiparat in hoc beneficium parochiale approbationi Episcopi, sed approbatus ab aliquo Episcopo absolute & sine limitatione, in tota ejus Diocesi reputandus est idoneus; ergo & habens beneficium parochiale.

63. *Respondetur ad primam.*

Reg. ult. de Reg. juris in 6.

l. 5. C. De Leg.

Ex quo patet responsio ad primam rationem; licet enim in Iubilæo aut Bulla Cruciatæ tantum fiat mentio de Confessario ab Ordinario approbato; equidem quod dicitur de uno æquiparatorum, debet intelligi de alio; argum. Reg. ultimæ de Reg. juris in 6. Certum est, quod is committit in legem, qui legis verba complectens, contra legis naturam voluntatem. Et l. Non dubium 5, C. de Leg. ibi: *Nec penas legibus insertas evitabit, qui se contra juris sententiam servâ prerogativâ verborum fraudulenter excusat.* Ratio ex eo pendet, quod respondit l. C. Scire leges non est verba eorum tenere, sed vim ac potestatem. l. 17. ff. de Leg.

Quis dicatur amplecti verba legis contra ejus voluntatem.

Ille ergo dicitur amplecti verba legis contra legis voluntatem, qui non accipit verba in ea significatione, quam Legislator intendit, quamque posset facile ex legis ratione colligere. Quod sic applico præsentii controversiæ.

64.

Licet Iubilæum aut Bulla Cruciatæ solum meminerit expressè Confessarii ab Ordinario approbati; equidem ex ratione legis colligitur, non debere intelligi approbationem distinctam à beneficio parochiali; nam ratio legis est idoneitas seu scientia & prudentia Confessarii, quæ tanta est in eo, qui habet beneficium parochiale, quanta est in eo, qui particulariter est approbatus ab Episcopo, immo sæpè major.

Quis intelligatur per approbatum ab Ordinario in Bullis.

Igitur per approbatum ab Ordinario in Bullis, venit omnis ille, qui juxta Trident. sess. 23. c. 15. reputatur idoneus ad audiendas Confessiones secularium, sive propter explicitam & particularem approbationem Episcopi, sive propter implicitam & universalem, per beneficium parochiale, acceptum à Pontifice, vel Episcopo, vel Legato, vel Nuntio Apostolico &c. qui omnes sunt Ordinarii.

65. *Obiectio.*

Sed dicit aliquis; si beneficium æquiparatur approbationi, ergo sicut approbatus in una Diocesi, vel in una Parochia, non potest eligi in alia Diocesi, vel in alia Parochia, ut ha-

bet sequens pars Conclus. ita nec habens beneficium in hac Diocesi, poterit eligi in alia. De quo extat Declaratio Cardinalium in hac verba: *An obtinens parochiale beneficium, ubi censendus sit idoneus, absque alia Episcoporum approbatione, ita quod audire possit Confessiones eorum, qui non habent huiusmodi privilegium, sed Parochorum consensum? Congregatio respondit, non posse.*

Respondet; non oportet cum omnimoda æquiparatione illa duo membra intelligere, quia exceptio illa de habente parochiale beneficium, non est nova, sed juxta antiquum jus, & ideo in eodem statu relicta est; alia verò est jure novo introducta, quod specialiter consulendum est.

Item, quia approbatio per parochiale beneficium, non ita censetur esse ab Episcopo, quam bene ab Ecclesia & universali consuetudine, quæ semper intellexit, Parochum posse eligi in Confessorem, non solum in propria Parochia vel Diocesi, sed etiam in aliena; à quo jure, seu antiqua consuetudine, non est recedendum per jus novum, nisi quatenus ab eo exprimitur, vel inter se repugnant; hic autem nihil huiusmodi intercedit; immo verba Conc. hunc petunt intellectum, quia in huiusmodi beneficiatio nullam aliam approbationem requirunt, præterquam quod parochiale beneficium habeat; & sunt verba indefinita: *Ut possit Confessiones secularium audire*; cur ergo nos restrictionem addemus, aut quo fundamento? Ita argumentatur Suarius supra n. 18.

Et addit: si extra Dioccesim non possit eligi; etiam extra suam Parochiam non possit eligi, quia ex vi beneficii solum videtur approbatus ab Ordinario pro tali loco seu Parochia, & nihilominus ex vi Concilii reputatur illa approbatio sufficiens pro aliis Parochiis; quia minister publicus & ex officio approbatus ab Ecclesia, debet simpliciter reputari sufficiens ut eligatur, ergo &c.

Quantum ad Declarationem Cardinalium, Respondet Suarez supra n. 19. sibi non satis constare de ejus auctoritate; quia, inquit, nec inter eas, quæ ab Illustrissimo ac Eruditissimo D. Alphonso de Castellobranco hujus Conimbricensis Ecclesiæ Episcopo summâ diligentia & auctoritate collectæ sunt, nec inter eas etiam, quæ in hoc nostro insigni Collegio Conimbricensi habentur, illam reperire potui. Ita Suarez.

Atque ut ipse, vel alius eam invenisset, num ideo statim fides ei habenda foret? Urb. VIII. (apud Barbofam in collect. Bull. v. Congregatio 2.) sub die 11. Aug. Anno 1632. decrevit, Declarationibus Cardinalium, Decretis seu decisionibus tam impressis, quam imprimendis, ac etiam manuscriptis, nullam fidem in judicio vel extra esse adhibendam, nisi in authentica forma, solito sigillo & subscriptione Eminent. Card. Præfati, ac Secretarii ejusdem

68. Bulla quædam Urbani VIII.

eiusdem Congreg. munita fuerint.

Et idem Pontifex Bullâ: In supremo. 143. apud Cherubinum an. 1635. 1. Iunii statuit. Assertiones, narrativas, insertiones, relationes, expositiones, declarationes, & enuntiativas, ac quascumque expressiones quarumcumque gratiarum, concessionum, indulgentiarum, privilegiorum, ac dispositionum Apostolicarum, & quorumcumque aliorum ut præmittitur, ac aliâs quomodolibet ex præfatis & aliis quibuscumque scriptoribus & auctoribus, etiam quoad alia receptis forsân & approbatis, etiam antiquis, antiquioribus, & antiquissimis factas, scriptas, exaratas, & typis impressas, nullam fidem, nec iudicium, aut probationis speciem, seu admodum scissile, nec facere in iudicio, nec extra iudicium in damnum, lesionem, seu præiudicium Sedis Apostolicæ, & locorum piorum, eaq; obtrinentium, eiusq; & eorum iniuriam quorumcumque, ac dignitatum & iurisdictionum, etiam in favorem cuiuscumque alterius Ecclesiæ, loci pii, & Ecclesiasticæ personæ, nisi si, & postquam confiterit de originalibus litterarum Apostolicarum, etiam in forma brevis, Chirographorum, supplicationum, vel Motuum propriorum, seu in defectum originalium, nisi prius ipse gratia, indulta, concessionem, privilegia, & quacumque alia dispositiones, que ut præfertur, per Nos, ac Rom. Pontifices asseruntur factæ, fuerint recognita seu extracta à Datarario, Secretario Brevium, & Præfectis Archiviorum, ac Magistris Registorum, alijsq; eiusdem Sedis Apostolicæ Officialibus respectivè, & per eosdem Officialia cum earum originalibus auscultata, collata, & concordare inventa seu respectivè recognita, ita ut quibuscumq; scriptorum, aliorumq; præfatorum assertionibus, narrativis, insertionibus, relationibus, enuntiativis, & expressionibus gestorum, concessorum & dispositorum, ut dicunt, per Nos seu Rom. Pontifices, prædecessores & successores nostros, nullâ fides unquam adhibeatur, nec adhiberi possit, nisi confisito prius de narrato, relato, inserto, asserto & enuntiato authentico, videlicet per originale exhibendum, vel per transumptum ut præfertur extrahendum, & respectivè recognoscendum. Ita Urb. VIII. Bullâ præallegatâ §. 2.

69. Ut debeat in conscientia requiritur prima.

Itaque ut Declaratio Cardin. obliget in conscientia, requiritur Primò; ut constet sufficienti auctoritate, esse eam Declarationem Sacræ Congregationis: sufficienter autem constabit, ut patet ex dictis, si exhibeatur in authentica forma; solito sigillo & subscriptione Eminent. Card. Præfecti ac Secretarii eiusdem Congreg. munita.

Requiritur

Secundò; ut in ipsa Declaratione referatur, eam fuisse pronuntiatam consulto Pontifice, ut colligitur ex Bulla Sixti V. Immensa. 74. apud Cherubinum Tit. Congregatio 8. pro executione & interpretatione Concilii Tridentini, ubi §. 1. sic lego: Eorum quidem decretorum, que ad fidei dogma pertinent, interpretationem nobis ipsis referamus, Cardinalibus verò præfatis interpretationi & executioni Conc. Trident.

74. Tit. 7.

si quando in his, que de morum reformatione, disciplina ac moderacione, & Ecclesiasticis iudiciis, alijsq; huiusmodi statuta sunt, dubietas aut difficultas emerferint, interpretandi facultatem, nobis tamen consultis, impartimur.

70. Requiritur 2. Obrogatâ.

Alias duas conditiones addit Petrus Ochagavia de Sacram. tract. 2. de Pœnit. q. 40. n. 12. Tertia, ut solum Cardinales declarent & interpretentur, non verò dispensent; restringant aliquid; aut amplient ultra vim verborum & regulas juris. Hanc enim formam Congregationi præscripserunt in suis Bullis Greg. XIII. & Sixtus V. quodd si aliquid ultra limites prædictos præstet Congregatio, necessum est in ea explicari id ortum habuisse ex peculiari commissione aut voluntate Pontificis.

Requiritur 4.

Quarta est, ut prædictæ Declarationes Cardinalium constent notitiâ publicâ, qualis est illa; quam Episcopus potest præbere in suo Episcopatu, declarando illas formâ juridicâ, & quæ oriri potest ex fama publicâ & certa, derivata ex principio authentico. Hæc ille, ut refert Dian. p. 5. tract. 2. resol. 96. ubi etiam citat alios Auctores; idem aut ferè idem sentientes.

71. Arguitur contra 3. requiritum.

Sed, ut verum fatear, tertiam conditionem non invenio in Bulla Sixti V. supra allegata, nisi implicite in hoc verbo: Interpretandi facultatem; nam dispensare, restringere, ampliare ultra vim verborum & regulas juris, non est propriè interpretari, id est, declarare, quid lex seu verba legis significant, sed est tollere legem, & aliam constituere, quod nullibi est concessum Congregationi Cardinalium.

72. Arguitur contra 4. requiritum.

Quantum ad Bullam Greg. XIII. (aut Urb. VIII. quæ etiam ab Aliquibus citatur) nullam invenio vel apud Rodrig. vel apud Cherubinum, in qua aliquid simile statuitur; fides ergo sit penes Auctores, qui fortè in aliis Bullariis eas invenerunt. Ipla ratio naturalis dicat, verba alicujus Constitutionis neque amplianda, neque restringenda esse ultra naturalem & civilem proprietatem verborum; nisi ad evitandum absurdum; aliâs nihil certi habebimus ex verbis legis, & potius erit confusio & obscuratio legum, quàm interpretatio seu dilucidatio. Talis ergo ampliatio vel restrictio nullatenus debet censerî concessa Congreg. Card.

73. Arguitur contra 4. requiritum.

De quarta etiam conditione ab Aliquibus disputatur, cautantibus, sufficere promulgationem ipsius legis, seu Concil. Trident. in casu præfenti, ut omnes interpretationes ejus authenticæ censeantur promulgatæ; quia nimirum sunt tantum aliquid accessorium, & ab initio insunt; argum. leg. 40. ff. de Iure Fisci; ibi: Immo in priore specie maiorem fraudem excogitasse videtur, qui non tantum legem circumvenire voluit, sed etiam interpretationem legis, que circa tacitum fidei commissum habetur;

74. ff. de Iure Fisci.

habetur: quàmvis enim fundum nominaverit, non tamen cognosci potest, de quo sit rogatus heres, cum diversitas rerum obscurum faciat legatam. Sufficit igitur ut leges ipsæ, cujus sunt interpretationes, sint promulgatæ & receptæ.

73.
Responsio.

Respondent Adversarii; planè sufficere in rebus claris & manifestis; atamen in rebus dubiis, in quibus extare possunt opiniones contrariæ circa intelligentiam legis, requiritur, inquirunt, nova publicatio; aliud quippe est legem jam conditam & publicatam obligare, aliud declarationem ipsius legis, ita ut ab illa non liceat recedere, aut aliam amplecti.

Cæterùm lex allegata non facit ad propositum; agit namque de eo, qui heredi ante testamentum mandavit, ut spurio, incapaci ad testamentum, fundum aliquem daret, & dicitur, quòd ille, qui acceptavit tali modo testamentum, teneatur ad pœnam constitutam, quàmvis in testamento id clarè non exprimitur; sic enim incipit illa lex: *Ita fidei heredis commisit: Rogo fundum Titio des, de quo te rogavi. Si Titius capere non possit, non evitabit heres pœnam taciti fidei commissi, non enim est palam relinquere, quod ex testamento sciri non potest, cum recitatum est: quemadmodum nec ille palam dat, qui ita scribit: Rogo vos heredes, in eo, quod à vobis petii, fidem præstetis. Quid hæc ad nostrum propositum?*

74.
Ut Declarationes Card. obligent requiritur promulgatio juxta Bonac.

Et ideo requiri promulgationem, ut Declarationes Cardin. obligent in conscientia, docet Bonac. de Leg. disp. 1. q. 1. p. 8. n. 4. quamquam alioquin sinè promulgatione sint maximè auctoritatis, & cæteris paribus præferendæ declarationibus aliorum DD. interim vim legis non habent, nisi aliter per Sedem Apostolicam declaratur. Iam autem nunquam Pontifex præcepit illas Declarationes observari per aliquam scriptam Constitutionem, sufficienter promulgatam.

Nec potest censeri de factò præcipere, quando eas approbat; quia non approbat tamquam infallibiles, sed tamquam prudenter conceptas à viris doctis, à quibus sinè maximo fundamento non liceat recedere (sicut à judicio maximè peritorum in aliqua arte, non licet facilè recedere) & quas tutò possumus sequi.

Institutio Congreg. Card. valde utilis est.

Ex quo consecutaneum est, quòd institutio Congregationis Cardin. non sit inutilis; per illam enim homines redduntur securi in conscientia. Fortè etiam Pontifex, intendit supplere nullitatem actuum legitimorum, quos Concilium videtur irritare, si Cardin. declarent actum validum, ut hoc pacto periculis animarum obvietur, & sic erit magna utilitas istius Congregationis.

75.
Quid requiratur ut declaratio

Itaque ut Declaratio Cardinalium habeat vim legis, sit sufficienter promulgata, constet de ea authenticè, & pateat omnibus con-

sultatio Pontificis & ejus consensus. Et quia sæpiùs aliqua ex his conditionibus deest, ideo sæpiùs licet ab ea recedere ex justa causa. Hæc fusiùs; quia frequenter in hac materia occurrunt hujusmodi Declarationes, etiam aliquando sibi contrariæ; ut patebit ex progressu.

Quo casu, si utraque est authentica seu juridica per modum legis, potiùs secundæ, quàm primæ standum erit; veluti quando reperiuntur duæ leges Pontificiæ contrariæ, standum est secundæ; quoniam per editionem secundæ, Pontifex censetur abrogare primam; argum. cap. 1. de Cognat. spirit. ibi: *Et licet primus Canon exinde editus, natos post com. paternitatem ad invicem copulari prohibeat: alter tamen Canon posterius editus, primum videtur corrigere.* Et leg. 26. ff. de Leg. Non est novum, ut priores leges ad posteriores trahantur. Ita Merolla in disput. Theol. tom. 2. disp. 4. cap. 4. dub. 12. n. 175. apud Dian. supra.

Ubi etiam addit, quòd tunc apparet, Declarationem Cardinalium factam esse consulto Summo Pontifice, quando in ejus tenore id manifestatur per verba consensum Pontificis significantia. Talis autem non est Declaratio supra à Suario allegata, occasione cujus hæc dicta sunt; ac proinde licet ab ea recedere.

Præsertim cum non satis constet, de quo privilegio ibi sit sermo, cum dicitur: *Qui non habet huiusmodi privilegium.* Nam, inquit Suarez supra, si est sermo de privilegio eligendi Confessorem, ut sequentia verba significant, potiùs ex illa responsione colligitur, per Bullam, & similia privilegia posse eligi in Confessore quemcumque Parochum, ubicumque sit, & hoc est, quod intendit nostra Conclusio.

Solum ergo significatur in illa Declaratione, unum Parochum non posse alteri committere oves suas sinè Episcopi licentia, vel nisi alius Parochus sit ad hoc specialiter approbatus ab Episcopo; quod, inquit Suarez, non intelligo dictum ex vi Concilii, sed ex debita subordinatione ad Episcopos, vel fortasse ex aliqua Italia consuetudine. Inter nos verò hanc scimus esse consuetudinem, ut Parochi sese mutuo juvent ex solo suo consensu, non tantum intra eandem Diocesim, quod est certius & frequentius; sed etiam in confinio distinctarum Diocesum. Quòd si in ea responsione sermo est de alio privilegio, vel in alio sensu data est, sententiam nostram censuræ Congregationis subijcimus: quamdiu autem de illa nobis clarè non constiterit, à sententia, quam veram existimamus, recedere non possumus. Ita Suarez, & nos cum illo.

Si inferas; ergo approbatus pro hac tantum Diocesi, poterit eligi à subditis alterius Diocesis, & approbatus pro viris tantum, poterit eligi à mulieribus.

Respon-

Respondet Neg. Conseq. siue illa limitatio sit facta ob defectum doctrinae, seu ob defectum ætatis, aut propter aliam causam. Ratio disparitatis; quia beneficium parochiale est quasi approbatio universalis; cum Trident. circa illud reliquerit intactum jus antiquum, ut superius diximus; adeoque habens beneficium parochiale, censetur approbatus pro omnibus, sicut ante Trident. sic etiam post Trident. At verò approbatio strictè dicta, siue inducta per Trident. limitata, ut supponitur, ad certum locum, vel ad certas personas, liquet profecto, quod non sit universalis, alioquin simul esset universalis, & non universalis.

Indubiè, inquis, esset universalis tali sensu; quod ita approbatus posset eligi per Bullam à quocumque pœnitente; esset etiam non universalis, quia talis Confessarius absque Bulla non posset absolvere, nisi certos pœnitentes; hoc autem non repugnat. Immo sic de facto fieri, probatur; quia Bulla nihil aliud exigit, quam approbationem Episcopi, illa autem habetur, ut supponitur; simpliciter enim verum est dicere: *Hic est approbatus ab Ordinario*, alioquin nec illas personas, pro quibus approbatus est, posset audire; quia Trident. requirit approbationem simpliciter, nec aliud requirit Bulla.

Deinde versatur in materia favorabilis, consequenter extendenda. Denique non est idem omnino approbatio & jurisdictio: quia jurisdictio supponit approbationem; ad Confessionem autem alicui faciendam tempore Iubilæi, non requiritur, ut eligatur Confessarius, aliàs habens jurisditionem in ipsum pœnitentem, sed sufficit, ut eligatur Confessarius, ab Ordinario approbatus; cui Summus Pontifex confert jurisditionem.

Ex quo patet; quare extra Bullam non posset Parochus talem admittere ad audiendas Confessiones omnium, quia videlicet Episcopus, qui approbavit limitatè pro certis personis, non dat illi jurisditionem nisi ad illas, unde cum Parochi jurisdictio veniat ab Episcopo; nec possit Parochus dare jurisditionem contra voluntatem Episcopi, non poterit dare jurisditionem ad audiendas Confessiones, v. g. mulierum ei, quem Episcopus solùm approbavit ad audiendas Confessiones virorum.

Propter has rationes Bonac. hic disp. 3. q. 7. p. 4. §. 1. n. 22. cum Aliis, quos citat, probabile existimat oppositum nostræ Conclusionis, quando illa limitatio facta fuit non ob defectum doctrinae, sed ob immaturam ætatem, vel juvenilem aspectum, aut aliam similem causam.

Sed contra; etiam quando illa limitatio facta fuit ob defectum doctrinae, adhuc simpliciter verum est dicere: *Talis Sacerdos est appro-*

Approbatio non solum consideratur secundum scientiam, sed etiam secundum mores,

Pontifex non vult dare jurisditionem Confessario, nisi respectivè approbato.

81. Arguitur 24

82. Objectio Solvitur.

Card. de beatus legi.

Quid si Doctores sibi invicem sint communiæ?

c. 1. de Co. juri.

78. Rationes propter quos Alii quidam censent probabile oppositum Conclusionis.

76. Ex quo colligitur Doctores esse communiæ Pontifici.

Secundum & tertia.

An una Parochus possit aliter committere pœnitentiam.

80. Contra auctores Titulo.

77. Objectio.

lege, ex tali negatione præcisè non colligitur ablatio potestatis ordinariæ vel delegatæ, quam habet Parochus, vel alius, inferior ipso, dispensandi in eadem lege, ut communiter docetur in tract. de Leg. Unde non obstante illâ negatione posset inferior validè dispensare; secus si expressè Episcopus hoc ei prohiberet.

Ergo similiter in casu præsentis, estò Episcopus limitatè aliquem approbet, & concedat limitatam jurisdictionem, nisi expressè prohibeat Parocho usum suæ potestatis, quam habet ex jure communi, delegandi suam jurisdictionem cuilibet, ab Episcopo approbato, quid ni validè eam delectet?

83.
An aliquis possit accipere jurisdictionem generalem, qui non habet approbationem generalem.

Quid si Episcopus nollet universaliter quæpiam approbare, vellet tamen dare jurisdictionem generalem, putas quia delegatio jurisdictionis foret valida? Scio, quia non putas. Sed cur hoc, si non obstat Conc. Trident. postulans approbationem respectivam? Si autem illud obstat, sicut reverà obstat, sequitur manifestè, nec per Bullam talem Sacerdotem accipere à Pontifice generalem jurisdictionem; quàmvis enim Pontifex posset dare, tamen non censetur velle dare, nisi juxta formam Conc. Trident. Si ergo Conc. Trident. requirit approbationem universalem pro accipiendi jurisdictione universali, neque per Bullam Pontifex censetur velle hanc dare sine illa, quàmvis posset, si vellet.

Sed quid si Episcopus diceret: *Ego quidem quoad approbationem nullam pono limitationem, sed absolute te approbo, jurisdictionem tamen non concedo, nisi ad Confessiones virorum?* Patet ex dictis eo casu posse eligi per Bullam, & à Parocho accipere jurisdictionem generalem.

Quid si Superior Religionis exponat aliquem Religiosum, cum limitatione ad audiendas Confessiones virorum; nunquid poterit validè & licitè excipere Confessiones mulierum, saltem vi Iubilæi, aut alterius Bullæ? Resolutio patebit ex Conclusione sequenti, quæ talis est:

CONCLUSIO IV.

Religiosus absque licentia Prælatorum obtinens approbationem, vel etiam jurisdictionem ab Episcopo, invitis Prælati invalidè absolvit, etiam sæculares.

84.
Superiorum est eligere personas idoneas, &

Prænotandum Primò, quod ait Pontifex Clement. Dudum de Sepulturis §. *Statuimus etiam & ordinamus, ibi: Ac deinde præfati Magistri, Priores, Provinciales & Ministri Ordinum*

predicatorum (Prædicatorum & Minorum) eligere studeant personas sufficientes, idoneas, vitâ probatas, discretas, modestas, atque peritas ad tam salubre ministerium, & officium exequendum: quas sic ab ipsis electas representent vel faciant presentari Prælati, ut de eorum licentia, gratia, & beneplacito in civitatibus & diocæsis eorumdem, huiusmodi persona sic electe, Confessiones confiteri sibi volentium audiant &c. Ergo Superiorum est eligere personas idoneas, & eas Episcopis præsentare.

Prænotandum Secundò; Pontificem non conferre jurisdictionem nisi Religiosis, à Superioribus suis sic legitime præsentatis Episcopis, ibi: *Et si idem Prælati petant licentiam Confessionum huiusmodi audiendarum concesserint; illam præfati Magistri, Ministri & alii cum gratiarum recipiant actione, dictæq; persone sic electæ (ergo illæ solæ, & non aliæ) commissum sibi officium exequantur;* auctoritate utique Apostolicâ, ut patet ex dictis Sc&æ. præced. Conclus. 2. Et sanè vel nihil conceditur Regularibus per Clement. Dudum, quoad audiendas Confessiones, quod dici non potest, quia privilegium est concessio alicujus specialis favoris; vel certè conceditur jurisdicção à Pontifice.

Nemo, reponit quispiam, dubitat: sed iis, qui injustè ab Episcopis rejiciuntur. Respon. non est ratio, quare potius Pontifex his concedat jurisdictionem, quàm illis.

Dices; ratio est, quia admissus habet jurisdictionem ab Episcopo; ergo frustra illam accipit à Pontifice, secus injustè rejectus.

Respondeo; estò admissus acciperet ab Episcopo, equidem non frustra illam accipit à Pontifice, ne alioquin sit pejoris conditionis injustè rejecto, utpote qui est delegatus Summi Pontificis, cum admissus solum esset delegatus Episcopi.

Prænotandum Tertio; Episcopum ex jure communi posse approbare Religiosum ad audiendas Confessiones, estò non præsentetur à Superiore; neque enim à Trident. requiritur hæc præsentatio, neque à Clement. Dudum, mox allegata, nisi ad obtinendam jurisdictionem à Pontifice. Et quàmvis Religiosus exemptus sit à jurisdictione Episcopi (de tali enim loquor) haud equidem in ordine ad approbationem, sed expressè in hoc puncto ipsi subijcitur, ut patet ex Trident. quod requirit approbationem Episcopi, ut Regularis possit audire Confessiones sæcularium.

Nunquid etiam repugnante Superiore posset ab Episcopo obtinere jurisdictionem, & per consequens validè absolvere? Videtur quòd non; quippe Episcopus non potest dare jurisdictionem nisi subdito suo; nam concessio jurisdictionis est actus jurisdictionis, jurisdicção autem non exercetur nisi in subditum; porro Religiosus non potest fieri subditus Episcopo contra expressam & rationabilem voluntatem Superio-